

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 460/2016
27.04.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Маје Ковачевић-Томић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Зорицом Стојковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљених Л.Н. и др, због кривичног дела разбојништво из члана 206. став 2. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтевима за заштиту законитости бранилаца окривљених Л.Н., адв. Ј.К. и окривљеног Н.В., адв. М.С., поднетим против правноснажних пресуда Вишег суда у Сремској Митровици 4К бр. 37/10 од 31.05.2013. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 3151/13 од 22.01.2016. године, у седници већа одржаној дана 27.04.2016. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосновани захтеви за заштиту законитости бранилаца окривљених Л.Н., адв. Ј.К. и окривљеног Н.В., адв. М.С., поднети против правноснажних пресуда Вишег суда у Сремској Митровици 4К бр. 37/10 од 31.05.2013. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 3151/13 од 22.01.2016. године у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, док се захтев браниоца окривљеног Н.В., у осталом делу **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Сремској Митровици 4К бр. 37/10 од 31.05.2013. године окривљени Л.Н., Н.В. и Д.Б., оглашени су кривим због кривичног дела разбојништво из члана 206. став 2. у вези става 1. КЗ и осуђени на казне затвора у трајању од по три године у које им је урачунато и време проведено у притвору и то окривљенима Л.Н. и Д.Б. од 08.02.2002. године до 11.04.2002. године, а окривљеном Н.В. од 08.02.2002. године до 22.04.2002. године.

Истом пресудом окривљени су обавезани да солидарно плате трошкове кривичног поступка о чијој ће висини суд одлучити посебним решењем као и да плате судски паушал сваки понаособ у износима од по 10.000,00 динара, у року од

15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења док је оштећена Компанија „Д. О.“, из Б., ради остваривања имовинскоправног захтева упућена на парницу.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 3151/13 од 22.01.2016. године усвојене су жалбе бранилаца окривљених Л.Н., Н.В. и Д.Б., а првостепена пресуда преиначена у погледу правне квалификације дела и одлуке о кривичној санкцији, тако што су окривљени Л.Н., Н.В. и Д.Б. оглашени кривим, због кривичног дела у саизвршилаштву разбојништво из члана 206. став 1. у вези члана 33. КЗ и осуђени на казне затвора у трајању од по две године и шест месеци у које им је урачунато и време проведено у притвору, и то окривљенима Л.Н. и Д.Б. од 08.02. до 11.04.2002. године а окривљеном Н.В. од 08.02. до 22.04.2002. године.

Истом пресудом окривљени су обавезани да солидарно накнаде трошкове кривичног поступка и да плате судски паушал сваки понаособ у износима од по 10.000,00 динара, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења, док је оштећена ради остваривања имовинскоправног захтева упућена на парницу. Жалбе бранилаца окривљених Л.Н., Н.В. и Д.Б. у преосталом делу као и жалба Вишег јавног тужиоца у Сремској Митровици, одбијене су као неосноване, а првостепена пресуда у непреиначеном делу, потврђена.

Против правноснажних пресуда Вишег суда у Сремској Митровици 4К бр. 37/10 од 31.05.2013. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 3151/13 од 22.01.2016. године захтеве за заштиту законитости поднели су:

- бранилац окривљеног Л.Н., адв. Ј.К., због повреде закона из члана 485. став 4. у вези члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, с`предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев, укине обе нижестепене пресуде и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

- бранилац окривљеног Н.В., адв. М.С., због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, повреде закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, одлуке о имовинскоправном захтеву и трошковима кривичног поступка - повреде члана 441. став 3. и 4. ЗКП, с`предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев, укине обе нижестепене пресуде и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање или пак да исте преиначи тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе на основу члана 423. став 1. тачка 2) ЗКП. Бранилац предлаже да у смислу члана 488. став 2. ЗКП буде обавештен о седници већа Врховног касационог суда, те да Врховни касациони суд у смислу члана 488. став 3. ЗКП решењем одреди да се извршење казне затвора окривљеном одложи.

Врховни касациони суд је доставио примерке захтева за заштиту законитости бранилаца окривљених Л.Н., адв. Ј.К. и окривљеног Н.В., адв. М.С., Републичком јавном тужиоцу, у смислу члана 488. став 1. ЗКП, и у седници већа

коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и бранилаца окривљених, сматрајући да њихово присуство седници већа није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са пресудама против којих су захтеви поднети, па је по оцени навода и предлога у захтевима, нашао:

Захтеви за заштиту законитости бранилаца окривљених Л.Н., адв. Ј.К. и окривљеног Н.В., адв. М.С., су неосновани.

Одредбом члана 604. ЗКП, прописано је да ће се законитост радњи предузетих пре почетка примене овог Законика, оцењивати по одредбама Законика о кривичном поступку („Службени лист СРЈ“, бр. 70/01 и 68/02 и „Службени гласник РС“, бр. 58/04 ... 76/10).

Бранилац окривљеног Л.Н., адв. Ј.К., као и бранилац окривљеног Н.В., адв. М.С., у поднетим захтевима за заштиту законитости истичу да је побијаним правноснажним пресудама и у поступку који је претходио њиховом доношењу учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, јер је правноснажна пресуда заснована на доказу на коме се по одредбама Законика о кривичном поступку не може заснивати. Као недозвољен доказ браниоци окривљених означавају Записник о испитивању окривљеног Д.Б., пред истражним судијом Окружног суда у Сремској Митровици Кри. бр. 28/02 од 08.02.2002. године, наводећи да је саслушање овог окривљеног извршено супротно тада важећим одредбама Законика о кривичном поступку („Службени лист СРЈ“, бр. 70/01) и то конкретно супротно одредбама члана 13. став 3. и члана 89. ставови 2. и 3. ЗКП посебно истичући да је у ставу 10. члана 89. тада важећег ЗКП прописано да ако суд поступи противно одредбама става 8. и 9. овог члана или окривљени није поучен о правима из става 2. овог члана, или ако изјаве окривљеног из става 9. овог члана о присуствовању браниоца нису убележене у записник, на исказу окривљеног не може се заснивати судска одлука.

Истакнуте наводе захтева за заштиту законитости бранилаца окривљених Л.Н. и Н.В., Врховни касациони суд оцењује неоснованим.

Наиме, Законик о кривичном поступку („Службени лист СРЈ“, бр. 70/01), објављен је у Службеном листу СРЈ бр. 70/01 дана 28.12.2001. године и у члану 577. прописује да исти ступа на снагу три месеца од дана објављивања у Службеном листу СРЈ, што значи дана 29.03.2002. године, када престаје да важи Закон о кривичном поступку („Службени лист СФРЈ“, бр. 4/77, 36/77, 14/85, 26/86 (пречишћен текст), 74/87, 57/89, 3/90 и „Службени лист СРЈ“, бр. 27/92, 24/94, 21/99, 44/99, 71/2000, 13/2001).

Имајући напред наведено у виду испитивање окривљеног Д.Б., пред истражним судијом Окружног суда у Сремској Митровици, на Записнику о испитивању окривљеног Кри. бр. 28/02 извршено је дана 08.02.2002. године, што

значи у време важења Закона о кривичном поступку („Службени лист СФРЈ“, бр. 4/77, 36/77, 14/85, 26/86 (пречишћен текст), 74/87, 57/89, 3/90 и „Службени лист СРЈ“, бр. 27/92, 24/94, 21/99, 44/99, 71/2000, 13/2001), који је престао да важи ступањем на снагу Законика о кривичном поступку („Службени лист СРЈ“, бр. 70/01 од 28.12.2001. године). С`тога је суд, окривљеног Д.Б. приликом првог испитивања пред истражним судијом, правилно поучио о његовим правима и обавезама у складу са тада важећим одредбама Закона о кривичном поступку („Службени лист СФРЈ“, бр. 4/77, 36/77, 14/85, 26/86 (пречишћен текст), 74/87, 57/89, 3/90 и „Службени лист СРЈ“, бр. 27/92, 24/94, 21/99, 44/99, 71/2000, 13/2001) и то конкретно његовим правима из члана 67. став 2. и члана 218. став 2. тада важећег Закона о кривичном поступку, односно поучио окривљеног о праву да узме браниоца, да бранилац може присуствовати његовом испитивању, а затим истом саопштио зашто се окривљује, који су основи сумње који стоје против њега, питао шта има да наведе у својој одбрани и саопштио да није дужан да изнесе своју одбрану нити да одговара на постављена питања.

Према томе, радња испитивања окривљеног Д.Б. извршена је у свему у складу са тада важећим одредбама Закона о кривичном поступку односно члана 67. став 2. и члана 218. став 2. тада важећег Закона о кривичном поступку, те се у конкретном случају по оцени Врховног касационог суда не може говорити о доказу на коме се пресуда не може заснивати, јер је прибављен на законит начин.

Надаље у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Н.В., адв. М.С., као незаконит доказ, означава се и службена белешка ОУП Рума од 08.02.2002. године, о извршеном препознавању ствари, уз образложење да радња препознавања није извршена у складу са одредбом члана 104. Законика о кривичном поступку („Службени лист СРЈ“, бр. 70/01) који је по ставу браниоца окривљеног важио у време препознавања ствари.

Међутим, по оцени Врховног касационог суда у конкретном случају, а како то произилази из списка предмета службена белешка представља саставни део исказа сведока С.П. датог током поступка, а што се утврђује из Записника о саслушању сведока Ки бр. 17/02 од 08.04.2002. и Записника о главном претресу К. бр. 34/02 од 19.06.2002. године, у којима је изричито поновио да препознаје предмет – део одеће односно доњи део тренерке плаве боје са уздужним штрафтама, који је један од нападача сада окривљених носио критичном приликом.

По оцени Врховног касационог суда, како суд своју одлуку није донео једино и искључиво на основу овог доказа - службене белешке ОУП Рума од 08.02.2002. године, већ и на основу других доказа ближе наведених у образложењу правноснажне пресуде, то је очигледно да би и без тог доказа била донета иста пресуда, па с`тога не стоји ни овај навод захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Н.В., адв. М.С. о учињеној битној повреди одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

С`тога је Врховни касациони суд из напред изнетих разлога, а на основу одредбе члана 490. и 491. став 1. ЗКП захтеве за заштиту законитости бранилаца окривљених у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП одбио као неосноване.

Надаље, у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Н.В., адв. М.С. се као разлог подношења захтева истичу повреда закона из члана 439. тачка 1) ЗКП и повреда члана 441. став 3. и 4. ЗКП, које представљају дозвољене законске разлоге за подношење овог ванредног правног лека сагласно одредби члана 485. став 4. ЗКП.

Међутим, како из образложења захтева у коме бранилац окривљеног само означава повреду члана 441. став 3. и 4. ЗКП али не конкретизује у чему се ова повреда састоји, док у односу на повреду закона из члана 439. тачка 1) указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање у правноснажним пресудама, а наводима да у правноснажним пресудама нису дати разлози о одлучним чињеницама, практично указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, произилази, да указује на недозвољене разлоге за подношење овог ванредног правног лека сагласно члану 485. став 4. ЗКП у којем су таксативно набројани разлози због којих окривљени преко свог браниоца може поднети захтев за заштиту законитости, то је Врховни касациони суд захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Н.В., у том делу, сагласно одредби члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП, одбацио као недозвољен.

Са свега изложеног, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник,
Зорица Стојковић, с.р.

Председник већа-судија,
Невенка Важић, с.р.